PETREANU
ȘI FACE TOTUȘI REPROȘURI

Indiscutabil, Costea, „ieri" jucătorul de bază al vechiului Rapid, azi antrenorul juniorilor feroviari, are „ochi" de meseriaș. Îmi aduc aminte ca și acum. Cu vreo trei ani în urmă, la un meci al elevilor săi îmi atrăgea atenția : „Îl vezi pe „șeptarul" acela bretonat ? O să fie în curînd înlocuitorul lui Năsturescu !"

N-am zis nici DA, nici NU ! Lui Petreanu, *căci despre el era vorba, abia îi mijise mustața, să tot fi avut 16 primăveri, iar Năsturescu era la mare vogă în Giulești.*

„Puștiul are viteză debordantă, dribling scurt, șutează cu ambele picioare destul de bine" *(Gheorghe Ola)* ; „Va fi un jucător complet, n-are preferințe pentru un anumit post". *(Vintilă Mărdărescu)* ; „Are stofă de fotbalist, a început să devină „obraznic" cu apărătorii". *(Dincă Schileru). Iată, lapidar, cîteva aprecieri care exprimă de fapt calitățile de bază ale puștanului în care Costea, bătrînul meșter al gazonului, și-a pus mari speranțe. Cele 14 prezențe din această toamnă în echipa Rapidului, cu un total de peste 1000 minute de joc, nu sînt altceva decît un bun început de confirmare a acestor speranțe.*

„L-am aruncat cu insistență în vîltoarea campionatului divizionar A pentru că este unul din numeroasele talente ale Giuleștiului, pentru că avem deplină încredere în posibilitățile lui. Dar Petreanu știe prea bine ce așteptăm noi de la el. Are anumite polițe neonorate încă". *(Marin Bărbulescu). De altfel chiar Petreanu mi-a mărturisit sincer la ce anume făcea aluzie antrenorul său.* „Acum, la încheierea turului, îmi fac unele reproșuri. Am crezut că dacă am talent pot să joc bine și fără a face eforturi la antrenamente. Apoi mi-e ciudă că n-am dat nici un gol. În sezonul viitor o să vedeți un alt Petreanu în teren".

Ai pus degetul pe rană, tinere ! Primăvara care vine poate fi a ta. Suporterii, coechipierii și antrenorii așteaptă momentul consacrării tale. Vîrsta te obligă. Și nu uita încă un amănunt : Năsturescu *își va revendica cu siguranță locul în echipă !*

St. T.

SPERANȚE 1969 AFIRMĂRI

Exact cu un an în urmă, cu același prilej al numărului nostru festiv, începeam o pagină de revistă cu prezentarea cîtorva jucători, pe care anul 1968, îi adusese cu un picior peste pragul consacrării. Vă mai amintiți ? Numele lor era Mioc, Niculescu („U" Craiova), Broșovschi și Mazurachis. Poate că a venit acum și momentul unei destăinuiri. Cuvîntul tipărit reprezenta desigur o răsplată a faptelor dovedite în teren de jucătorii menționați, un stimul pentru autodepășire în anul ce urma. Dar adevărata consacrare, nu prea a venit. Doar Niculescu s-a menținut la un nivel constant. Mioc s-a reîntors la C.S.M. Reșița, în lumea „închisă" a Diviziei B, Broșovschi, dintr-o mare speranță, a regresat, amînînd probabil explozia valorică pe care i-o întrezăream. Mazurachis, după cîteva meciuri amicale bune, a trecut pe banca de rezerve a Rapidului.

Anul acesta, i-am ales pe Turcu, Both, Sătmăreanu II, Petreanu, Pană și Moraru. Nu am avut și nu avem pretenție de vizionari. „Lotul" de anul trecut, primind răsplata unui an remarcabil, a trădat ulterior mai mult sau mai puțin.

Dar poate că din buchetul lui '69 nu se va vești totuși nici o mlădiță !

MIRCEA PANĂ — UN TITULAR CERT?

Tehnică avansată, fente și driblinguri subtile, detentă, viteză de reacție, sîrguincios și perseverent, decis în joc, iată care sînt calitățile lui Mircea Pană, de curînd titular pe postul de extremă dreapta a echipei Dinamo Bacău.

Ascensiunea lui începe în urmă cu trei ani, cînd însușirile sale sînt sesizate și apoi finisate de Cristea Ghica, antrenorul echipei de juniori. Un an mai tîrziu, C. Rădulescu nu pierde ocazia să-l promoveze la tineret. Clarvăzător la mijlocul terenului, este preferat mai întîi ca mijlocaș, apoi datorită predilecțiilor sale de a porni în dese incursiuni în atac (de preferință pe partea dreaptă), este transferat pe postul de extremă, post în care se detașează de fiecare dată față de ceilalți coechipieri. Este acum rîndul lui Valeriu Neagu să-i deschidă porțile afirmării. Meciul cu Jiul din etapa a 13-a a acestui campionat coincide cu debutul tînărului de 21 de ani, partidă în care nu evoluează mai prejos decît Dembrovschi, Ene Daniel sau Rugiubei. De atunci, Mircea Pană nu mai transmite tricoul cu nr. 7 nimănui, rămînînd titular pînă la sfîrșitul turului, în ultima etapă învingîndu-l de două ori pe... Răducanu. Ba mai mult, i se acordă și încrederea menținerii în formație și în dificilul meci din cadrul „Cupei europene a tîrgurilor", avînd ca adversar redutabila formație Kilmarnock. La sfîrșitul meciului, în cabină, sărutările lui Valeriu Neagu pe fruntea plină de sudoare a lui Mircea, ne scutesc de orice comentariu.

În holul aerogării Băneasa, din delegația fotbaliștilor băcăuani, abia sosită din Scoția, îl interogăm pe cel mai tînăr jucător.

— Ce aș putea să vă spun ? Sînt fericit. Nu mulți jucători se pot lăuda la vîrsta mea cu această performanță și cu speranța calificării în turul al 4-lea al C.E.T. Iar pentru campionatul viitor am o singură dorință : să fiu titular în toate cele 15 meciuri ale returului."

Gh. NERTEA

TURCU
O ASCENSIUNE RAPIDĂ

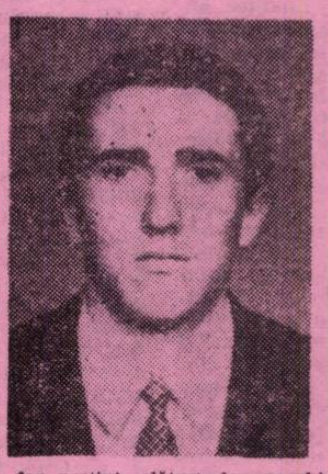

Ion Turcu, extremul stînga al echipei Metalul din Tîrgoviște, reprezintă alături de Both, probabil cea mai spectaculoasă „irumpere" fotbalistică din anul de care ne despărțim. Poate că în calendarul vieții lui de jucător de fotbal, în dreptul anului acesta, 1969, Turcu va pune o floare de „nu mă uita". Jucător anonim la începutul acestui an, într-un campionat cvasi-anonim (Divizia C), Turcu n-a visat, desigur, ascendența bruscă care l-a propulsat în sfera de interes a marelui public. Pentru că în primăvara lui 1969, Turcu punea umărul, conștiincios dar neștiut, alături de coechipieri, pentru a aduce orașului său satisfacția unei (re)promovări, într-o divizie superioară. Barajul din luna iunie pentru desemnarea unor noi echipe în Divizia B a însemnat de fapt șansa lui Turcu de a arăta unei asistențe mai bogate și (presărată fiind cu oficiali) mai competente, calitățile lui de extremă-șoc. Pe stadionul Giulești sau Politehnica, unde echipa sa își disputa jocurile, Turcu învingea cu fler adversari direcți și alături de colegi, echipe adverse. Ne amintim meciul cu Știința Bacău, ziua aceea cu ploaie neprietenoasă, cînd el izbucnea în curse energice, centra dezinvolt, șuta cu sete și precizie, semnînd frumos și unul din golurile victoriei. Ochiul antrenorului federal, V. Mărdărescu s-a oprit, logic, asupra acestei extreme impetuoase. Selecționat în lotul național de tineret, titularizat într-un moment de cumpănă pentru echipă (min. 46 al meciului cu R. F. G. cînd scorul era egal), Turcu, după cîteva șarje spre poarta echipei germane, a și străpuns-o la un moment dat, înscriind golul succesului. Antrenorii i-au acordat credit și în următorul meci internațional încheiat cu un meritoriu scor egal (0—0 cu R. D. G.) în deplasare. În ciuda unui ușor declin din ultima vreme — **„se pare că selecția în lotul național i-a zdruncinat puțin modestia caracteristică"**, ne spunea încruntîndu-se, V. Mărdărescu — **Turcu rămîne o importantă „descoperire" a anului acesta. Viteza sa, forța de pătrundere, șutul năpraznic, priceperea de a centra exact, intuiția în fazele ofensive, sînt calitățile care l-au lansat recent pe Turcu și garanțiile care leagă, ne place să credem, numele său, de satisfacțiile viitorului.**

Ion CUPEN

BOTH
ȚÎȘNEȘTE DIN ANONIMAT

În toamna anului 1968 la Oradea, în timpul unei partide de divizia C, un spectator entuziasmat de virtuozitatea tehnică a jucătorului cu nr. 5 din formația Olimpia Satu Mare, exclama într-un moment de nestăpînită admirație : **„Bravo Dobrin"**. Un an mai tîrziu numai, într-o seară de octombrie, la lumina reflectoarelor frumosului stadion din Chorzow, același jucător, un anonim pînă atunci în lumea fotbalului, îngenuchea cu un șut năpraznic la vinclu, puternica apărare a națională poloneze. Un ropot de aplauze sublinia generos — odată cu golul care avea să aducă victoria selecționatei olimpice a României — aprecierea unui public competent, pentru jocul plin de fantezie și eficace al jucătorului nostru cu nr. 11.

Mijlocaș — coordonator, într-o echipă recent promovată în divizia B și extremă stîngă cu sarcini duble în echipa speranțelor naționale ; comparat ca joc cu Dobrin și confundat după nume cu Boc, Gavrilă Both reprezintă în fotbalul nostru una din aparițiile cele mai inedite, în jurul căreia s-au purtat și se mai poartă încă discuții. Talent remarcat cu ocazia taberei de juniori de la Bistrița în 1965, dar contestat cu destulă ușurință în anul următor — în perioada stagiului militar — de Steaua, tînărul jucător a revenit la Satu Mare cu sentimentul unei amare deziluzii, dar și cu dorința de a-i contrazice pe acei care l-au condamnat la anonimat. Anul 1969 a însemnat primul pas pe calea reușitei : selecționarea în echipa olimpică a țării.

Posesor al unui joc complet, cu execuții tehnice de mare rafinament și o bună capacitate de efort, modest dar încrezător în posibilitățile sale, Both întrunește în prezent cerințele pretinse unei autentice speranțe, căreia îi sînt deschise căile consacrării. Cu condiția manifestării și în viitor a unei atitudini care să se înscrie în adevăratul spirit al performanței sportive, cei în drept să se ocupe de destinele loturilor reprezentative, să-i ofere posibilitatea unei reale și depline afirmări. Și dacă tot ceea ce constituie acum speranțe se vor transforma mîine în confirmări, fără îndoială că nu va mai fi iubitor al fotbalului din țara noastră care să-i mai considere „anonimul de la Satu Mare".

M. I.

SĂTMĂREANU, PE URMELE LUI... SĂTMĂREANU

Frate cu internaționalul Sătmăreanu ? Nu, nici vorbă. Simplă coincidență. De nume, de post (preferă postul de fundaș dreapta), și de meleaguri natale. Căci stelistul s-a născut la Salonta lîngă Oradea, iar Sătmăreanu II — cel care vine — a copilărit chiar pe malul Crișului.

Produs finit al clubului orădean, la început la pitici, apoi la juniori și de anul trecut la tineret, Alexandru Sătmăreanu sub îndrumarea antrenorului **Ladislau Vlad**, a reușit o ascensiune spectaculoasă. Datorită deosebitelor lui calități fizice, dublate de o ambiție ieșită din comun și de o disciplină de fier, remarcat meci de meci în cele 23 de partide pe care le-a susținut la tineret, i se acordă încrederea de a îmbrăca tricoul cu nr. 2 al primei echipe. Debutul și-l face în această toamnă, în etapa a 6-a, în deplasare, la meciul cu A.S.A. Tg. Mureș. Prin jocul lui sobru, își anihilează adversarul, demonstrînd o dată în plus antrenorilor că alegerea a fost cît se poate de inspirată.

De atunci Sătmăreanu II progresează etapă de etapă, cronicarii acordîndu-i numai note bune. Nici antrenorul federal Gh. Ola nu-l trece cu vederea și este selecționat în lotul național de juniori. În meciul de la Gori cu reprezentativa URSS pentru preliminariile turneului U.E.F.A. fundașul Crișului este pilonul de bază al apărării, contribuind decisiv la rezultatul de egalitate.

De anul care vine, Alexandru Sătmăreanu își leagă o singură dorință. Să-l poată imita întrutotul pe internaționalul Sătmăreanu în așa fel încît Angelo Niculescu să-i confunde nu numai în privința numelui, dar și în cea a alegerii postului de fundaș dreapta al echipei naționale.

Gh. N.

MORARU,
SPRE O NOUĂ TREAPTĂ

31 august 1969, ziua debutului în Divizia A, a însemnat pentru proaspătul mijlocaș petrolist Marin Moraru evenimentul care a marcat începutul adevăratei sale existențe ca sportiv de performanță. Poate că atunci cînd era „pitic" la Progresul și mai tîrziu, ca junior la Steaua, și-a dorit un drum mai puțin ocolit spre treapta primului eșalon al campionatului și o prezență mai timpurie și mai pregnant remarcată în rîndurile jucătorilor fruntași ai țării. La 24 de ani, Moraru recunoaște singur că a trecut vremea promisiunilor și că viitorul nu așteaptă pe cei care-și irosesc timpul cu iluzii. De aceea, socotește că munca și seriozitatea care l-au caracterizat și pînă acum, sînt adevăratele chei de forțare a succesului și performanței.

Bilanțul primei toamne în Divizia A este mai mult decît meritoriu : prezent în toate cele 15 partide de campionat și într-un post care pretinde un mare consum de energie, intuiție a jocului și o bună tehnică individuală ; o comportare în general la nivelul pretențiilor unei formații care se bucură de un recunoscut prestigiu în fotbalul românesc ; o ținută sportivă exemplară și un regim de viață care l-au pus la adăpost de neplăcerile fluctuațiilor de formă. Și totuși, Moraru simte că i-a lipsit ceva, un lucru care i-ar fi dat posibilitatea de a realiza mai mult. Și acest ceva a fost curajul. Poate satisfacția primelor realizări, poate lipsa de experiență, sau poate chiar teama de a înfrunta insuccesul, l-au reținut de la asaltul direct către piscurile performanței. Acum însă, cînd privește în față viitorul de pe poziția unor drepturi cîștigate prin talent și străduință, este convins că trebuie să încerce a escalada o nouă treaptă pe drumul afirmării sportive. De aceea, speră ca anul 1970 să-i aducă împlinirea unui gînd pe care are curajul să-l mărturisească : selecționarea într-unul din loturile reprezentative.

Mihai IONESCU

Ne-am ocupat în această pagină de numai cîțiva din fotbaliștii talentați, ale căror nume s-au impus, în anul care se încheie, atenției specialiștilor și iubitorilor fotbalului. Fără îndoială, mai sînt și alții pentru care 1969 a fost un an rodnic, aducător de succese.

Acestora, ca și tuturor fotbaliștilor, le adresăm cu prilejul noului an, un îndemn și o încurajare în efortul lor pentru a se înscrie în fondul de jucători valoroși ai fotbalului românesc.